

Rozjímanie na utorok 3. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na utorok 3. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: Boh očakáva obetu nášho srdca; vrátiť sa k Otcovi v tomto pôstnom období; odpúšťať, pretože vieme, že nám bolo odpustené.

MEDZI ŽIDMI DEPORTOVANÝMI do Babylonu bol aj Azariáš, „mladý muž kráľovskej alebo šľachtickej krvi, úplne zdravý, dobrého výzoru, vzdelaný v múdrosti, učený a inteligentný, vhodný na službu v paláci“(Dn 1, 3-4). Naučil sa

babylonský jazyk a literatúru a bolo mu vnútené chaldejské meno: Abdenago. Prvé kapitoly knihy Daniel nám rozprávajú o dobrodružstvách Azariáša, Ananiáša, Mízaela a Daniela a o tom, ako sa medzi sebou títo štyria navzájom podporujú, aby v nepriateľskom prostredí zostali verní Bohu a zvykom svojho ľudu.

V modlitbe z horiacej pece Azariášove myšlienky presahujú veľké bezprostredné utrpenie. Jeho srdce navyše neprestáva bolieť pre situáciu Izraela a snaží sa pochopiť katastrofu, ktorú deportácia do Babylonu priniesla vyvolenému ľudu. Boh vyslobodil svoj ľud z otroctva a dal mu krajinu, aby žil slobodne. Celá tá nádhera je však už len bolestnou spomienkou. „Teraz, Pane,“ modlí sa Azariáš, „sme najmenší zo všetkých národov; dnes sme ponížení po celej zemi pre svoje hriechy“ (Dn 3, 37).

V tejto dramatickej situácii Azariáš ponúka Pánovi všetko, čo má: „Ale so skrúšenou dušou a poníženým duchom nech dosiahneme prijatie. Ako pri obetách baranov a býkov a desaťtisícov tučných baránkov, takou nech je dnes pred tebou naša obeta“ (Dn 3, 39-40). A Boh, potešený, prijíma túto obeť, ktorá je práve v jeho očiach najpríjemnejšia: „Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, lebo chcem len vaše dobro a som plný milosrdenstva“ (Joel 2, 12-13). Práve tento vnútorný postoj voči Bohu, postoj človeka, ktorý vie, že v skutočnosti nemôže zaplatiť za toľko dobra, robí každú našu obeť príjemnou.

AZARIÁŠ POCHOPIL BOŽIU LOGIKU. Aj uprostred plameňov ho úžas nad nekonečným Božím milosrdenstvom vedie k tomu, že jeho myšlienky sú v

nebi. Azariáš a jeho spoločníci zažili, čo je to nemať nič a prijať, že od Boha dostanú všetko. Vďačnosť týchto troch mladíkov prepukne v pieseň, v ktorej zvolávajú všetky stvorenia, aby spoločne chválili a dobrorečili Božiemu milosrdenstvu (porov. Dn 3, 51-90).

Táto pec vyhnanstva bola pre izraelský ľud hrncom, ktorý mu umožnil vrátiť sa k tomu, čo je podstatné. Odtiaľ vybudujú nový začiatok, v ktorom je Boh a jeho láska opäť stredobodom. „Teraz ťa nasledujeme celým srdcom, vážime si ťa a hľadáme tvoju tvár; nesklam nás, Pane, zaobchádzaj s nami podľa svojho milosrdenstva, podľa svojho veľkého milosrdenstva. Vyslobod' nás svojou obdivuhodnou mocou a daj slávu svojmu menu“ (Dn 3, 41-43).

Aj pre nás je pôstna doba príležitosťou začať odznova. „Ľudský život v istom zmysle predstavuje

neustály návrat do domu nášho Otca,“ povedal svätý Josemaría. „Návrat skrze ľútosť, skrze obrátenie srdca, ktoré predpokladá túžbu po zmene, pevné rozhodnutie polepšiť svoj život, a ktoré sa následne prejaví v skutkoch obety a odovzdania sa“[1]. Objavenie a kráčanie po tejto ceste návratu k Otcovi nás naplní rovnakou radosťou, aká naplnila srdcia troch mladíkov.

.....

PREŽÍVANIE BOŽIEHO ODPUSTENIA nás privádza k tomu, aby sme prekročili čisto ľudské schémy. Keď sa Peter pýta Ježiša, koľkokrát má odpustiť svojmu bratovi, odpoveď sa zdá nelogická: „Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz“ (Mt 18, 21-22). Potom pokračuje podobenstvom, v ktorom istý človek dlhoval desaťtisíc talentov, čo je suma, ktorá by dostala do ťažkostí aj

samotného Šalamúna. Hovorí sa, že v časoch najväčšieho rozkvetu izraelského kráľovstva dostával kráľ ročne 666 talentov zlata (porov. 1 Kr 10, 14). Chudobný dlžník v podobenstve sa musel cítiť ako Azariáš, keď uvážil veľkosť hriechov ľudu a nedostatok prostriedkov na ich nápravu. „Ale pretože nemal skadiaľ vrátiť, (...), sluha mu padol k nohám a na kolenách ho prosil: „Pozhovej mi a všetko ti vrátim““ (Mt 18, 25-26).

Ježiš potom do podobenstva vnáša prekvapivý zvrat. Pán je spokojný s ochotou svojho sluha zaplatiť, akoby týmto gestom naozaj splnil dlh. Majster nás učí – ako to už zažil Azariáš –, že Boh sa nechá získať skrúšeným srdcom, vylieva svoju milosť tvárou v tvár našej úprimnej túžbe zaplatiť, aj keď na to nemáme. „Boh sa nikdy neunavuje odpúšťať (...) Problém je v tom, že my sa unavujeme prosiť o odpustenie“[2].

Ježiš nám vždy odpúšťa, keď v pokání pristupujeme k sviatosti spovede. Zároveň nás vedomie, že sám Boh zabúda na naše chyby, povzbudzuje, aby sme neprikladali prílišný význam urážkam, ktoré môžeme dostať od druhých: „Nemusel som sa učiť odpúšťať, pretože ma Pán naučil milovať“^[3], hovorieval svätý Josemaría. Prosíme Pannu Máriu, útočisko hriešnikov, aby nás naučila byť otvorenými pre Božie odpustenie, neodmietať odpustenie bratom a sestrám a často prosiť o odpustenie.

[1] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 64.

[2] František, *Anjel Pána*, 17-III-2013.

[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 804.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
utorok-3-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-utorok-3-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(10.03.2026)